Luoja, kuinka rakastin hänen silmiään. Ne pitelivät koko merta sisällään. Kun hän oli onnellinen, ne olivat kirkkaan, säteilevän siniset, kuin taivas ilman jälkeäkään myrskystä. Hänen hymyillessään tai nauraessaan ne olivat niin täynnä elämää, että olisi voinut luulla hänen kykenevän valaisemaan koko maailman katseellaan. Mutta kun hän oli vihainen, hänen silmänsä muuttuivat kokonaan. Ne olivat harmaat, synkät, ja paloivat raivosta. Niillä silmillä hän pystyisi polttamaan reiän kenen tahansa sydämeen. Ja kun hän oli surullinen? Ne olivat jäiset, kylmät, täysin erilaiset kuin hän itse. Niissä oli häivähdys utuista vaaleaa, mutta suurimmaksi osaksi ne olivat jäätä. Se sininen satutti minua eniten. Ne silmät todellakin muistuttivat minua merestä. Eri sinisen sävyt, kuin vaaleampi turkoosiin taittuva väri rantamatalikossa ja tummempi sininen syvemmällä. Ja kuin mereen, niihin silmiin minä hukuin. Ne nielaisivat minut kokonaan. En koskaan tiennyt mitä rakkaus on, ennen kuin katsoin hänen silmiinsä ja löysin kaiken mitä en edes tiennyt etsiväni. Päivänä jona sinä lähdit, oli meri silmissäsi pohjaton. En ollut ennen nähnyt sitä sävyä, täynnä hämmennystä ja epätoivoa, täynnä kysymyksiä joihin ei ollut vastausta. Ja sitten ymmärsin miksi, miksi enkelin silmissäsi näkyivät paholaisen kasvot. Ne heijastivat peilin tavoin omiani. Sinä heitit minut veteen enkä yhtäkkiä osannutkaan uida. Niin sinä jätit minut, hukkumaan mereesi.